

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/282/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412213923
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1412213923.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Dariny Kuchtovej a JUDr. Branislava Krála v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Pribinova ul. č. 256, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, spol. s r. o., Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo 17. decembra 2014 č. k. 40C/69/2012- 153 a proti uzneseniu tohto súdu zo 16. marca 2015 č. k. 40C/69/2012- 182, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e .
Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e .
Žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 275 eur z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Ďalej súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zastavil konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu vo veci porušenia práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Napokon súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 7C/6/2010. Žalovanej súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca ako oprávnený podal na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie svojej pohľadávky proti povinnej Renáte Imrichovej - dlžníkovi (v postavení spotrebiteľa) zo zmluvy o úvere. Exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Súdny exekútor doručil exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 17.2. 2010 a exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie dňa 28. 5. 2010. Exekučné konanie nie je do dnešného dňa ukončené. Žalobca tvrdil, že súd prvého stupňa nesprávne úradne postupoval, keď exekútora poveril vykonaním exekúcie oneskorene - po uplynutí 15 -dňovej lehoty uvedenej v § 44 ods. 2 Ex. poriadku. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Pokiaľ ide o námietku žalovanej ohľadne predčasnosti uplatnenia nároku žalobcu na súde z dôvodu, že ku dňu podania žaloby ešte neuplynula 6-mesačná lehota na predbežné prerokovanie žiadosti žalobcu o náhradu škody na príslušnom orgáne v zmysle § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., súd prvého stupňa poukázal na to, že rozhodujúce bolo to, či táto lehota uplynula ku dňu rozhodovania súdu, a nie ku dňu podania žaloby. Keďže v čase rozhodovania súdu spomenutá lehota už uplynula, nebola táto námietka žalovanej dôvodná. K veci samej súd prvého stupňa uviedol, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie oneskorene - po uplynutí zákonnej 15 - dňovej lehoty uvedenej v § 44 ods. 2 zák.

č. 233/1995 Z.z. (Ex. poriadok). Nedodržaním tejto zákonnej lehoty došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., čím bol splnený prvý predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu. Napriek tomu však podľa názoru súdu prvého stupňa žalobe nebolo možné vyhovieť. Žalobca totiž nepreukázal vznik škody ani jej výšku a ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou. Ako majetkovú škodu v paušálnej sume 125,- eur si žalobca uplatnil náhradu účelne vynaložených nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému (v sume 70,- eur), na udržiavanie a správu informačného systému (v sume 40,- eur), na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom (v sume 50,- eur) a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde (v sume 15,- eur). Žalobca pritom v prípade majetkovej škody nešpecifikoval, či sa jedná o skutočnú škodu alebo ušlý zisk v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Na preukázanie majetkovej škody nepredložil žiadne relevantné dôkazy. Neuviedol ani spôsob výpočtu jednotlivých zložiek tejto paušálnej sumy. Paušálne sumy uvádzané žalobcom pritom nepredstavujú ani skutočnú škodu ani ušlý zisk. Jedná sa iba o jednostranné ničím nepodložené všeobecné tvrdenia žalobcu. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania výšky majetkovej škody. K žalobcom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch súd prvého stupňa uviedol, že uvedené právo vzniká iba v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, a to v podobe dopadu nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu a následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia. Žalobca tvrdil, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Svoje tvrdenia však žalobca nijakým spôsobom nekonkretizoval a ani ničím nepreukázal. Rovnako nepreukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti poukázal na to, že odvodzovať výšku nemajetkovej ujmy paušálne od nárokov priznávaných Ústavným súdom SR (ako to urobil žalobca) nie je možné, keď výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa v zmysle § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. určuje v každom individuálnom prípade s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy sa preto líši v závislosti od individuálnych daností každého jednotlivého prípadu a z toho dôvodu jej výšku nemožno paušalizovať. Aj v prípade nemajetkovej ujmy v peniazoch tak žalobca neunesol dôkazné bremeno. Pokiaľ žalobca odôvodňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pocitmi frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti vyvolaných u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ktoré mali byť spôsobené neexistenciou akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, súd prvého stupňa poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 675/2011, v zmysle ktorého nepríjemnosti spôsobené členom vedenia spoločnosti možno zohľadniť iba v obmedzenej miere a v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprímeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na fungovaní právnickej osoby nejakým spôsobom podieľajú, nakoľko im nevzniká ujma priamo, nie je tu teda daná priama a bezprostredná príčinná súvislosť. Žalobca podľa súdu prvého stupňa v konaní nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom v podobe nedodržania zákonnej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora a tvrdenou škodou. Pre úspech žalobcu v konaní bolo preto nevyhnutné z jeho strany preukázať (okrem skutočnosti, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu a vzniku škody na jeho strane), že ku škode došlo práve (a len) v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu v podobe nedodržania zákonnej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora. To však žalobca neurobil, keď nepreukázal, že k tvrdenej škode by nedošlo aj tak (nebyť nesprávneho úradného postupu súdu v podobe nedodržania zákonnej lehoty na poverenie exekútora vykonaním exekúcie). Uvedené platí o to viac, že exekučné konanie sa vedie od roku 2010 a do dnešného dňa nie je ukončené (vymáhanie pohľadávky žalobcu tak prebieha ďalej). S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa žalobu zamietol. Výrok o zastavení konania o návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti vo veci porušenia práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, súd prvého stupňa odôvodnil tým, že o námietke zaujatosti Krajský súd v Bratislave už právoplatne rozhodol a súd prvého stupňa rovnako právoplatne rozhodol aj o identickom návrhu žalobcu na prerušenie konania podaného z rovnakého dôvodu a to uznesením z 18.7.2014 č. k. 40C/69/2012-64

v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 9.10.2014 č. k. 8Co/668/2014-99, a to tak, že uvedený návrh na prerušenie konania zamietol. Vzhľadom na uvedené a tiež vzhľadom na to, že nedošlo k žiadnej relevantnej zmene oproti predchádzajúcemu stavu, súd prvého stupňa konanie o identickom návrhu žalobcu na prerušenie konania zastavil podľa ust. § 104 ods. 1 v spojení s § 159 ods. 3 O.s.p. a § 167 ods. 2 O.s.p. (za použitia analógie) pre prekážku vecí právoplatne rozhodnutej. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo 17. 7. 2013 sp. zn. 29 Cdo 1301/2013 uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu ČR č. 10/2013 pod č. 99. Zamietnutie návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na OS v Prešove pod sp. zn. 7C/6/2010 súd prvého stupňa odôvodnil tým, že v spomenutom konaní sa nerieši žiadna taká otázka, ktorá by mala význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. V uvedenom konaní na strane žalobcu vystupuje odlišný subjekt a odlišný je aj skutkový základ uplatneného nároku. Zodpovedanie prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom v Prešove Súdnym dvorom EÚ by nemalo žiadny vplyv na rozhodnutie prejednávanej veci, pretože vo veci sp. zn.7C/6/2010 je odlišný predmet konania založený na odlišnom skutkovom základe. Okrem toho, v prejednávanej veci súd prvého stupňa žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, teda z dôvodu, ktorý nesúvisí s prejudiciálnymi otázkami. Súd prvého stupňa uzavrel, že vzhľadom na uvedené tu nie je dôvod na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietol, že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci žalobca riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania. Tým súd prvého stupňa porušil ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Vzhľadom na to žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd prvého stupňa vykonal, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ďalej žalobca v odvolaní namietol, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Súd prvého stupňa mal podľa názoru žalobcu vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Pokiaľ ide o hmotnoprávne posúdenie veci súdom prvého stupňa, žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa ignoroval všetky jeho tvrdenia týkajúce sa majetkovej škody a v tejto časti je preto napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo je neprípustné. Žalobca mienil súdu prvého stupňa predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to najmä znalecký posudok č. 1/2014, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Čo sa týka nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobca napadnutý rozsudok je vnútorne rozporný, pretože súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na prerušenie konania, žalobca uviedol, že súd prvého stupňa bol povinný o tomto jeho návrhu rozhodnúť pred rozhodnutím vo veci samej samostatným uznesením.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil správne skutkový stav veci a vec po právnej stránke aj správne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje jeho správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa stanovil vo veci termín pojednávania na deň 17. 12. 2014 o 10.45 hod. Predvolanie na toto pojednávania bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 24. 11. 2014 (vid' doručka na č. I. 100). Žalobca sa na toto pojednávania nedostavil, pričom podaním z 12.12.2014 doručeným súdu prvého stupňa dňa 15.12. 2014 požiadal o zrušenie pojednávania. Túto žiadosť odôvodnil tým, že sudcovia súdu prvého stupňa sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci a tým, že podal ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave z 22. 10. 2012 č. k. 9NcC/188/2012- 14, ktorým krajský súd nevylúčil sudcov Okresného súdu Bratislava IV z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Odvolací súd dodáva, že v čase rozhodovania krajského súdu o námietke zaujatosti sudcov súdu prvého stupňa uplatnenej žalobcom zákonný sudca v prejednávanej veci JUDr. Michal Kubiš ešte na tomto súde ako sudca nepôsobil. Ako to však uviedol odvolací súd v prípise z 9. 10. 2014 (č. I. 96), pokiaľ žalobca nevzniesol ďalšiu námietku zaujatosti proti novému vec prejednávajúcemu zákonnému sudcovi a tento sám neoznámil skutočnosti, pre ktoré by sa cítil byť vo veci zaujatým, neboli splnené podmienky pre rozhodovanie krajského súdu o (ne)zaujatosti zákonného sudcu JUDr. Michala Kubiša. Žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila podaním z 10. 12. 2014 (č. I. 129). Súd prvého stupňa preto

vo veci dňa 17. 12. 2014 pojednával v neprítomnosti účastníkov konania a vo veci na tomto pojednávaní rozhodol.

Žalobca síce požiadal o odročenie pojednávania stanoveného na termín 17. 12. 2014, ale dôvod, pre ktorý toto pojednávanie navrhol odročiť, nemožno považovať za dôležitý (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.). Ako je to uvedené už vyššie, žalobca nenamietol zaujatosť zákonného sudcu JUDr. Michala Kubiša a podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu, ktorým krajský súd nevyhlásil sudcov súdu prvého stupňa z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, nemožno považovať za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania; navyše, žalobcovi je celkom iste známe, že jeho ústavné sťažnosti smerujúce proti rozhodnutiam o nevyhlásení sudcov súdov prvých stupňov z prejednávania a rozhodovania obdobných žalôb žalobcu, ústavný súd odmietol.

Je tiež neopodstatnená námietka žalobcu, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom.“ Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy SR množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, resp. oneskorené vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Všetky tieto žaloby žalobca odôvodnil rovnako (t. j. „formulárovo“), keď rozdiely sa týkajú iba čísla toho - ktorého exekučného konania, mena súdneho exekútora a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora, resp. s udelením poverenia na vykonanie exekúcie. Za tohto stavu nemožno vytýkať súdu prvého stupňa, že rozhodnutia v týchto veciach odôvodňuje rovnako, resp. obdobne. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by takýto postup súdu prvého stupňa nebol zákonný. Inými slovami, žalobca podal tisíce „formulárových“ žalôb rovnakého obsahu a pritom očakáva, že súdy budú odôvodňovať každý rozsudok v týchto veciach rozdielne.

Neobstojí ani argumentácia žalobcu, že súd prvého stupňa mal vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Jednak neboli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie veci takýmto rozsudkom, keďže žalovaná sa k žalobe písomne vyjadrila (č. I. 31) a jednak ušlo pozornosti žalobcu, že je na úvahe súdu, či rozhodne rozsudkom pre zmeškanie, aj keď sú pre tento postup splnené zákonné podmienky uvedené v § 153b ods.2 O.s.p. Inými slovami, súd nemusí rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie, aj keby boli pre tento postup splnené zákonné podmienky.

Názor žalobcu, že súd prvého stupňa mal rozhodnúť o jeho návrhoch na prerušenie konania samostatným uznesením pred rozhodnutím o veci samej, nemá oporu v žiadnom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Súdu prvého stupňa nič nebránilo, aby tým istým rozhodnutím (napadnutým rozsudkom) rozhodol o veci samej a súčasne aj o návrhoch žalobcu na prerušenie konania, keďže tieto návrhy žalobcu nepovažoval za opodstatnené. Súd prvého stupňa týmto postupom neporušil procesné práva žalobcu, ktorý mal možnosť napadnúť odvolaním aj výroky rozsudku súdu prvého stupňa, ktorými nebolo vyhovené jeho návrhom na prerušenie konania. Túto možnosť žalobca aj využil.

Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie 20 eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil. Poukázal na to, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie. Namietol, že spoplatnenie podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa týka iba žaloby, nie však odvolania. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 39/2007. Napokon žalobca v odvolaní uviedol, že konanie sa začalo pred 30. 9. 2012 a preto v zmysle § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. treba vec posúdiť podľa tohto zákona v znení platnom do 30. 9. 2012.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 6 ods. 2 prvá a druhá veta zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Povinnosť žalobcu zaplatiť poplatok za odvolanie vyplýva z druhej vety citovaného ustanovenia, i keď v samotnej pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa odvolanie neuvádza.

Pol. 7a Sadzobníka bola do zákona č. 71/1992 Zb. vložená zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. 10. 2012. Keďže pre účely zákona č. 71/1992 Zb. treba konaním rozumieť konanie na jednom stupni, žalobca by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie iba za predpokladu, že by odvolanie podal do 30. 9. 2012. Podal ho však až dňa 28.1. 2015. Odvolací súd nie je viazaný

rozhodnutiami prvostupňových súdov, na ktoré žalobca poukazoval v odvolaní. Pokiaľ ide o uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 39/2007, toto sa prejednávanej veci netýka, pretože jeho právna veta znie, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov, sa súdne poplatky nevyberajú. Konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je však v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené.

Z toho vyplýva, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.